

е отредилъ да пази и тя дори не ги скрива.

Затова днесъ малкиятъ синъ на лѣсничея пристигна свѣтналъ отъ радость: видѣлъ въ гората две сърни. „Колко бѣха хубави-и-и!“ Баща му се усмихва: „Ами мечето? Помнишъ ли мечето?...“ И добавя:

— Преди месецъ стражаритѣ бѣха хванали едно мече. Подгонили ги съ майка му, тя избѣгала, пъкъ то се качило на едно дърво и квичи ли, квичи, колкото му гласъ държи. Донесоха го тукъ — ей-такова едно мѣничко, като куче. Държахме го единъ день...

— После?

— После — какво? Пуснахме го пакъ въ гората. Поогледа се първо, че като хукна, като почна отново да квичи — вика майка си...

Слънцето потъна въ назжбения отъ смърчове хоризонтъ. Рѣката потъмнява. Пжтеката прилича на проходъ, издълбанъ между стени отъ черни дървеса. Единъ заякъ пресича пжтя и се изгубва нагоре. При изхода къмъ близката поляна, нѣщо промърдва въ едно дърво. Спираме на